

Ve Kanat Taktım Kaleme

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 19 Haziran 2020

Bir düşü giyindim, mısraların geçişinde ömrün hicretine devasa anlamlar yüklediğim bir kurşun iken seken içime diktiğim nice filiz, aşkın rahlesinde de asılı bir kesit elbet heba ettiğim ömre methiyeler dizdiğim bir dik yokuşun ortasına ermekle başa dönmek arasında nice gel-git ve hükmeden kadere teessüflerimi sunup ürkünç yalnızlığın kirişlerinde saklı o söylemediğim son hece.

Bir başkaldırı benimki açık ara farkla geçişlerine son verdim masal kahramanlarımın ve derken tünedi içimdeki ölü kuş bense ırkı olmayan bir mevsimdir belki de elyaf sevinçlerin tasasına düştüm sonra gerisin geri kaçtım ve latif bir nazarla sükün etti gerisi.

Kaybolan resimlerdi kırık çerçevenin mukozası o sarı benizli rüyalar ve kesif sessizliğe yüz sürdüm göz süzdüm belli ki edilgen bir lanetti yolumun kesiştiği ve sığındım aralıksız Rabbime.

Gölgelerdi salkım söğüt.

Sözcüklerdi belki de hurafelerin kıstas bellediği kısa duraklı ve ayaksız şiirler ne de olsa belimi doğrultmak adına yaslanıyordum ben bilinmeze ve sükün eden dokunuşlar değil de vazgeçişler men etti beni mutluluktan.

Bir bir teyelledim rüyaları düş ambarında dolanan hayaletler son durağa yaklaşmadan bir sus payı sundular. Susma hakkım değildi oysa baş koyduğum bilakis çeperinde yalnızlığın İlahi ve sırdaş notalar çektiirdi beni yakamdan paçamdan.

Bir buluta rast geldim sonra ve içime konan uğur böceği ve yuttum heceleri yuttum acıları yuttum çaresizce.

Bir tek aşkı ve kini yutamadım. O kadar büyük bir lokmaydı ki aşk ve aşka kucak açan hecelerden arakladığım telaş.

Hindi kimi insan.

Kindi kiminin göbek adı.

Göbek taşında unutulmuş unutkan su damlacıkları ve aşkın lal alfabetesinde sükün eden özlemi kuşandım ki aşk meclisinde beylik ve benlik bir gayretle sınılandıma kani sindiremedim acizliğimi ve sığamadım kabıma taşkınlara mahal verdim.

Ne cüretti benimki.

Ne de cinaslı bir kafiye arakladığım değil yazmaya doyamadığım şiiirlere miskin yelekler ördüm ve önünü kapadım saygımla ilikledim: aşkı ilikledim özlemi mimledim ve şakıdı yer gök.

Rabbimin kudretine bir dolu tanesiydim ki.

Bir yağdım pir yağdım.

Bir sustum bir ağladım.

Ağzım vardı dilim yok derken dillendi içimdeki mevsim ve açığa çıkardım ne var ne yoksa.

Neyim varsa...

Sökün ettim.

Yağdırdı Mevla'm.

Hasret yağdı.

Hasetti oysa kiminin kuşandığı.

Hayret ettim ve s/indim duvarın dinine ve ellerimi açtık gök kubbeye yüreğim zaten harap ve bitap ve aşkın kefareatine aşkın ahengine ve aşkın kudretine...

Aşkla evrilen hecelerim.

Devinen yüreğim.

Devri âlem yapan ruhum ki gitmediğim köy kasaba kalmadı.

Azığımdı matem.

Umudumdu yarınlar.

Mutumda saklıyı dört mevsim.

Yetmedi.

Beşinci mevsimin peşine takıldım aslında kendi kuyruğumdu tırmaladığım ve yüreğim ve yüzüm.

Yüz verdim astarını istedi kimisi.

Yüz vermedim ama binlerce hak tanıdım insanlara.

Bir tek kendime şans sunmadım oysaki bir şölendi içimdeki gizin izini sürdüğüm ve her gün yeni baştan keşfettiğim kâinat.

Kanaat ettim ve kanat taktım kaleme.

Zuhur eden şiirler kimi zaman içime sükün etti ve taştım nehirler gibi ve ç/ağladım şelale misali.

Öykündüm illa ki öykündüm aşka ve şakıdım ve kabardı içimdeki yetimin tüyleri.

Yetemediğim kadar da yetilerimi biriktirdim.

Yetindiğim kadar yetim mizacımı g/izledim.

Bir şafak vakti.

Bir kabir ziyareti.

Bir kâhin idi madem yıldızlar.

Bir de kani olduğum acılar ve şükür yüklenip küsmekten men ettiğim elbet iç yüzümü ters yüz ettim ve dışımdaki yumuşaklıkla mintanımı gizledim ne de olsa eteklerimden dökülen taşlarla yol inşa edecektim ve çıktım dağın tepesine.

Yaslandığım dağ kar kaplıydı.

Ve kaydım.

Aymazlığın ikliminde azat edilmeyi bekledim ve sadece diledim ve sarıldım Rabbime.

Kaşığıma çıkandı ümit ve dua.

İçimdeki isyan değildi yüz sürdüğüm içimdeki nisyandı yüz bulduğum.

Uluyan aşka.

Ünlenen güne ve geceye.

El veren şiiirlere ve sevgiye.

Ve hükmedene sığındım ilk günden beri.

Karlardı eriyen ve temizlenen yer gök.

Kürediğim kadar da kükreyen iç sesim.

Huzur ötesi yolculuğun da son durağı.

Durmaksızın yol aldığım nihayetinde vardığım.

İçimdeki seyyah ve de.

Ermekle erimekti ayan beyan ve eriyene biat ermenin de mucizevi tınısında saklıydı tek gerçek.

Gördüğüm kadar gerçektim.

Gerçek olduğum kadar da gördüm.

Aşkın ilintili olduğu her zerreme sahip çıktım bir gecenin de sabaha ermesi gibi ayyuka çıkan ışığın asla sönmeyeceği idi kendimi alamadığım o düşünce ve tahakkuk eden her şeydi hiçliğime vesile.